

се боеше той дори отъ котката, която понѣкога искаше да си поиграе съ него.

За наше голѣмо очудване, и за голѣма скръбъ на всички ни, една сутринъ намѣрихме нашия хубавъ и милъ кикликъ прострѣнъ на земята мъртавъ и перушината му раздърпана. Котката бѣше се сгушила гузна въ жгѣла. Тѣлото на горкия кикликъ още бѣше топло. Котката трѣбва да е поиграла съ него, но звѣрското въ нея се събудило и я заслѣпило. Тя удушила хубвата и кротка птичка.

Кикликътъ не ще се е бранилъ никакъ. Никакъвъ гласъ не е издалъ. Той знаеше, че е обичанъ отъ всички въ къщи и не е допускалъ, че нѣкой може да го удуши.

Намѣрихме го прострѣнъ на дѣскитѣ. Крачетата му изтегнати и долепени едно до друго. Въ очитѣ му се четѣше голѣма мъжа.

Д. Божковъ

МОМИНА СЪЛЗА

Легенда

Една сутринъ Крали Марко се събудилъ много рано. Събудилъ го вѣтърътъ. Какъвъ жаленъ плачъ се чувалъ!... И не идѣлъ този плачъ, нито отъ Косово, нито отъ Тракия! Плачътъ идѣлъ чакъ отъ Котленския балканъ,

— Какво ли се е пъкъ тамъ случило? И като скочилъ и пришпорилъ коня Шарколия, слънцето го огрѣло изъ Софийско поле! А догде се въ небе възправи и покаже пладне, Крали Марко прехвърлилъ Балкана и пристигналъ при Луда Камчия! Ичера била кротко кацнала край нея. А подъ селото били събрани всички мъже, жени и деца! Мжжетѣ, забили глава въ земята, женитѣ, съ разчорлени коси, плахи и бледи, притискали около себе си децата и жално ридатели!

Марко скочилъ отъ коня Шарколия! И ново слънце сякашъ грѣйнало надъ събранитѣ Ичеренци! Наскачали жени, мъже, деца, зацѣлвали Марковитѣ юнашки ржце и крака и въ единъ гласъ презъ плачъ занареждали:

— Поличба е това, — братя, викалъ стариятъ дѣдо Маринъ! — Самъ Богъ ни изпрати Крали Марка, нашиятъ ангелъ-хранителъ, отъ змея да ни избави!

И дѣдо Маринъ разправилъ на Крали Марка, какъ снощи на хорото, когато цѣло село излѣзло да се весели, спусналъ се надъ хорото огненъ змей, грабналъ